

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.274/2014/9.szám

A Kúria Balla és Gelányi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Balla Gábor) és a dr. Gerencsér András Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Gerencsér András, ügyvédek által képviselt felperesnek dr. Almási Győző főosztályvezető jogtanácsos és dr. Posztós Mónika Amarilla jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 29. napján kelt 4.K.30.701/2013/20. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.30.701/2013/20. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 204.800 (kettőszáznégyezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 1995. július 10. napjától tulajdonosa a 29394/0/A/2 hrsz.-ú, egyéb, nem lakás céljára szolgáló ingatlannak (a továbbiakban: ingatlan). A felperes, az önkormányzat 2009. augusztus 17-én kelt levelére (a továbbiakban: Tájékoztatás) alapítottnak, ingatlana tekintetében először 2009. augusztus 17-én nyújtott be építményadó bevallást, amelyben adómentességet vallott.

Az önkormányzati adóhatóság kötelezte a felperest 2005-2010. évekre építményadó fizetésre. A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a határozatában ezt az első fokú határozatot helyben hagyta. E határozat ellen a felperes bírósági felülvizsgálatot

kezdemenyezett. Az alperes, a keresetben előadottakra figyelemmel, akként módosította határozatát, hogy az elsőfokú határozat 2006-2010. évekre adófizetést előíró rendelkezéseit megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte, 2005. év tekintetében pedig, elévülés miatt, a végrehajtáshoz való jogot megszüntette. A bíróság emiatt a pert, a 4.K. 32.513/2011/9. számú végzésében, megszüntette.

Az új eljárás során az elsőfokú adóhatóság, mivel a felperes többszöri felhívás ellenére sem korrigálta építményadó bevallását, 2007-2012. adóévekre egyszerűsített ellenőrzést rendelt el.

A felperes fellebbezése alapján eljáró alperes a 2013. január 22. napján kelt határozatában az ellenőrzés eredményeként hozott elsőfokú határozatot megváltoztatta. Elévülés miatt törölte a 2007. évre előírt adóhiánynak minősülő építményadó adókülönbözetet és jogkövetkezményeit, megsemmisítette a mulasztási bírság kiszabására vonatkozó rendelkezést, helyben hagyta a 2008-2011. adóévekre vonatkozó rendelkezéseket, azaz az adóhiánynak minősülő 2.047.980 Ft építményadó különbözetet és jogkövetkezményeit (adóbírság, késedelmi pótlék). Érdemi döntését az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 31. § (1) bekezdésére, 125. § (4)-(5) bekezdéseire, (6)-(7) bekezdéseire, 164. § (1) bekezdésére, 165. §-ára, 170. § (1) bekezdésére, 171. § (1) bekezdésére, a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 11. § (1) és (3) bekezdéseire, 12. § (1) bekezdésére, 14. §(1) és (2) bekezdéseire, 15. § a) pontjára, 52. § 7. pontjára, Önkormányzat Képviselő Testülete 35/1995. (XII.15.) rendeletének (a továbbiakban: Ör.) 2. § (1) bekezdésére, 5. § (1) és (2) bekezdéseire alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes kizárólagos tulajdonosa az ingatlannak, és adókötelezettsége 1995. július 10. napján keletkezett, az ingatlan hasznos alapterülete 428 m², amely 2005. óta változatlanul fennáll. A Tájékoztatás nem minősül határozatnak, érdemi döntésnek. Az építmény használatának szüneteltetése és az az sem érinti az adókötelezettséget, hogy a felperes a 2000. május 31-én kiadott építési engedély alapján megkezdett átépítésre még nem kapott használatba vételi engedélyt, ezért megalapozott és jogszerű a 2008-2011. évekre előírt adókülönbözet. A jogkövetkezmények kapcsán a felperes terhére értékelte, hogy bevallását felszólításra adta be, ezt többszöri tájékoztatás és hiánypótlási felhívás ellenére sem javította ki, az adóhiány jelentős összegét, a kivetés felperes általi akadályoztatása miatt bekövetkezett jelentős adókiesést, hogy a mulasztás több évet érint és a felperes olyan mentességet kívánt érvényesíteni bevallásában, amelynek jogszabályi feltételei nem álltak fenn. Az alperes nem észlelt felperes javára szóló kivételes méltánylást érdemlő körülményt.

A felperes keresetében a 2008-2011. adóévekre vonatkozó érdemi

döntést vitatta, e körben kérte az adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését, az elsőfokú adóhatóság új eljárásra kötelezését.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

A Htv. 11. § (1) és (3) bekezdése, 12. § (1) bekezdése értelmében a felperes ingatlana építményadó hatálya alá tartozik és a felperest, mint az építmény tulajdonosát, az építményadó alanyának kell tekinteni. A felperes építményadó alóli mentességét illetően tévesen hivatkozott a Tájékoztatásra, mivel a Htv. nem tartalmaz olyan adómentességi okot, amelyet a hatóság tájékoztató levéllel adományozhatna. A Tájékoztatás nem hatósági döntés, erre alapítottan az ügyfél jóhiszeműen nem szerezhethet jogot, ezért elévülési időn belül az alperes jogszerűen állapította meg a felperes adókötelezettségét.

A felperes tévesen hivatkozott a jogbiztonság sérelmére is.

A felperes az ingatlan a megépítését követően rendelkezett használatba vételi engedéllyel, majd építési engedélyt kapott étterem és kávézó kialakítására, de ennek kapcsán részére használatbavételi engedélyt még nem adtak ki. Ez a tény és az építmény használatának szünetelése nem érinti az adókötelezettséget. A Htv. 14. §-a szerinti szabályozás ugyanis egyértelmű a tekintetben, hogy az engedéllyel épült ingatlan esetén az adókötelezettség a használatba vételi engedély jogerőre emelkedését követő év első napján keletkezik. Ebből következően az az építmény, amely egyszer már engedélyt kapott, az engedély jogerőre emelkedését követő év első napjától építményadó kötelessé válik, függetlenül attól, hogy funkcióját később megváltoztatják-e vagy sem, illetve később kap-e további építési, használatba vételi, vagy fennmaradási engedélyt. Az adóhatóság megalapozottan és törvényesen kötelezte a felperest a nyilatkozata szerinti 428 m² után az építményadó megfizetésére.

Tévesen hivatkozott a felperes a tényállás feltáratlan voltára, mivel az adóhatóság azzal, hogy beszerezte az ingatlan tulajdoni lapját, helyszíni szemlét tartott és a felperest nyilatkozattételre hívta fel, minden, az építményadó fizetési kötelezettség szempontjából releváns tényt számba vett és értékelt. A felperes a perben semmilyen bizonyítékkal nem tudta megcáfolni az alperesi határozatban rögzített adatok megalapozott voltát.

Az adóhatóság a határozathozatával nem követett el eljárási jogszabálysértést. Az adókimutatásnak ugyanis az a feltétele, hogy az adózó adóbevallást nyújtson be. Ha az adózó nem így jár el, akkor az adóhatóság nem alkalmazhat adókimutatást. A felperes 2005-től volt az ingatlan tulajdonosa, de csak 2009. évre nyújtotta be bevallását, ezért az adóhatóság az Art. 86. § (1) bekezdése, 87. § (1) bekezdése, és 106. § (1) bekezdése alapján jogszerűen folytatta le az ellenőrzést, és az ennek megkezdéséig bevallani elmulasztott adót törvényesen írta elő a felperes terhére adókülönbözetként.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítéletnek és az alperes határozatának az első fokú adóhatósági határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését, az első fokú adóhatóság új eljárásra kötelezését az álláspontja szerint jogellenesen megállapított adóhiány és az ezek után kiszabott szankciók, valamint adómentessége tekintetében. Másodlagos kérelme az adóbírságra és késedelmi pótléokra vonatkozó döntések hatályon kívül helyezésére és arra irányult, hogy a Kúria utasítsa az adóhatóságot e jogkövetkezmények alkalmazásának mellőzésére. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság eljárása és ítélete nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 213. § (1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében, az Art. 26. § (2) bekezdésében, 165. § (4) bekezdésében, 171. § (1) bekezdésében, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (2) és (4) bekezdéseiben, 4. §(1) bekezdésében, 5. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria, a Pp. 275. § alapján eljárva, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben, a rendelkezésére álló iratok alapján azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet tényállása hiánytalanul és iratszerűen tartalmazza az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns tényeket. A felperes sem nevesített felülvizsgálati kérelmében olyan adatot, tényt, körülményt vagy bizonyítékot, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletében nem vett számba, ezért alaptalan az ítéleti tényállás hiányos és iratellenes voltára vonatkozó felperesi nyilatkozat.

Rámutat a Kúria arra, hogy a felek közötti vita adójogi jogviszonyból ered, ezért elbírálására az adójogi eljárási és anyagi jogszabályi rendelkezések az irányadók. Az Art. 5. § (1) bekezdése értelmében pedig a Ket. szabályai csak akkor alkalmazhatók, ha az Art. az adott konkrét kérdés vagy tényállás tekintetében nem tartalmaz speciális szabályozást. Az Art. azonban kifejezetten rögzíti azokat az alapelvi rendelkezéseket, amelyek adóügyekben az adóhatóságra és az adózókra vonatkoznak. A felperes tehát felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a jogvita elbírálására a Ket. rendelkezéseit kellett volna alkalmazni. Az elsőfokú bíróság továbbá ítéletében, a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét teljesítve, kitért arra, hogy mely törvényhelyekre, indokokra, milyen tényállási elemekre figyelemmel nem állapítható meg az alperes terhére alapelvi rendelkezések megsértése, illetve ügy érdemi eldöntésére is kiható, lényeges, bírósági eljárásban nem

orvosolható eljárási jogszabálysértés. Az e körben kifejtett elsőfokú ítéleti álláspontot a Kúria teljes körűen osztja, ezt nem kívánja megismételni, csupán utal arra, a felperes által előadottak nem alkalmasak a kereseti és felülvizsgálati kérelem alaposságának alátámasztására. Hangsúlyozza egyben, hogy adófizetési kötelezettség, illetve az ezek alóli mentesség kizárólag adójogszabályra alapítható, és az első fokú bíróság a perbeli jogvita elbírálására irányadó Htv. és Art-beli szabályokat helyesen jelölte meg ítéletében, és ezekre, valamint az Ör. szabályaira az alperes is törvényesen hivatkozott. Az adójogszabályok továbbá a hatályba lépésüket követően - minden további tájékoztatás nélkül - kötelezőek az adóalanyokra, akiktől elvárható, hogy ezeket (ideértve a kivetés alapjául szolgáló, helyes, a valóságnak megfelelő tartalmú bevallás benyújtására vonatkozó szabályozást) ismerjék és betartsák.

A felperes által megjelölt Tájékoztatás nem minősül hatósági döntésnek, adóügy érdemében hozott határozatnak, ezért ennek révén a felperes nem szerezhette és nem is szerzett (jóhiszeműen) jogot (BH2008.349. Art. 123.§). A felperes egyébként maga sem tudott megnevezni olyan jogszabályt, amely „adó nemfizetési jog”-ra vonatkozna, ilyet szabályozna, mentességet pedig a közigazgatási és peres eljárás során nem igazolt, erre nézve, a törvényi követelményeknek megfelelő adatokat, bizonyítékokat az Art. 99.§ (2) bekezdése és a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján eljárva, nem nyújtott be.

Iratszerűen tartalmazza a jogerős ítélet azt is, hogy az önkormányzati adóhatóság több ízben felhívta a felperest hiánypótlásra, a bevallásban foglalt adatok kijavítására, kiegészítésére, mentességének igazolására, de ennek a felperes nem tett eleget, és ezért került sor adóellenőrzési eljárás lefolytatására, amelynek jogszerűségét az elsőfokú bíróság ítéletében megfelelő törvényhelyekkel megalapozottan támasztotta alá. Helytálló indokát adta annak is, hogy a felperes esetében miért nem kerülhetett sor kivetés alapján adó megállapításra, és alaptalan az a felperesi előadás is, amely az ítélet ellentmondásosságára hivatkozik.

A Pp. 335/A.§ (1) bekezdése nem vitásan úgy rendelkezik, hogy a felperes keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. E törvényhely azonban azt is rögzíti, hogy keresetet a közigazgatási határozatnak a keresetlevéllel nem támadott önálló, a határozat egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezésére csak a perindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni. A felperesnek a perindításra nyitva álló határidőn belül előterjesztett keresete egyáltalán nem tartalmaz a jogkövetkezmények (adóbírság, késedelmi pótlék) tekintetében a bíróság döntésére irányuló határozott kereseti kérelmet, nem jelöli

meg az erre alapot adható jogszabályhelyeket és az ezzel kapcsolatos felperesi álláspontot, az ezt alátámasztó indokokat, adatokat, tényeket, körülményeket, bizonyítékokat. A felperes a perindítási határidő letelte után félévvel előterjesztett előkészítő iratban sérelmezte először a jogkövetkezményeket, ami nem felel meg a Pp. előzőekben nevesített 335/A. § (1) bekezdés második mondatába foglalt törvényi szabályozásnak. Az elsőfokú bíróság ezért nem sértett jogszabályt azzal, hogy az e körben előterjesztett kereseti kérelmet, mint meg nem engedett keresetváltoztatást, illetve határidőn túli kereset kiterjesztést érdemben nem bírálta el.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdésében és a személyes költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2015. április 30.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró